

ПРОТОКОЛ

№ 574

гр. Пловдив, 21.12.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Радка Д. Чолакова
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Красимира Хр. Несторова Кутрянска и прокурора Марина В. Белчева

Сложи за разглеждане докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно частно наказателно дело № 20235000600576 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:13 часа се явиха:

Жалбоподателят **А. Л. М.** се явява лично, доведен от органите на „Съдебна охрана“. За него се явява адв. А. П., редовно упълномощен.

За Апелативна прокуратура – Пловдив се явява прокурор М. Б..

В залата се явява преводачът М. В. А..

Съдът като съобрази, че обвиняемият М. е с двойно гражданство и не владее добре писмено и говоримо български език намира, че трябва да му бъде назначен преводач, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

НАЗНАЧАВА като преводач от *** език по делото М. В. А..

Сне се самоличността на преводача.

М. В. А. - на 75 години, **, ** гражданин, неосъждан, без родство със страните по делото, предупреден за отговорността по чл. 290 ал.2 НК.

ПРЕВОДАЧЪТ М. А.: Известна ми е наказателната отговорност за неверен превод. Обещавам верен превод.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

ОБВ. М.: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че няма процесуални пречки за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА се частната жалба от съдията-докладчик.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи и доказателства.

АДВ. П.: Нямам искания за отводи. Представям и моля да приемете медицинска документация на турски и на български език, видно от която е, че подзащитният ми миналата година е претърпял остър инфаркт на миокарда и в Турция е бил опериран, като са му поставени стентове. Поддържам подадената жалба.

ОБВ. М.: Също нямам искания за отводи. Моля да приемете доказателствата, представени от адвоката ми. Поддържам подадената жалба.

ПРОКУРОР: Не възразявам да се приемат.

С оглед липсата на искания от страните, съдът намира делото за изяснено от фактическа страна и

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА и ОГЛАСЯВА като писмени доказателства представените от защитата на обвиняемия медицински документи.

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

АДВ. П.: Уважаеми апелативни съдии, моля да измените мярката на подзащитния ми А. М. от „Задържане под стража“ в по-лека, поради следните изложени съображения:

Пред вас стои едно дело, видно от което е, че на процесната дата органи на полицията са спрели автомобил, в който се е возил обвиняемият М., който автомобил е собственост и е управляван от другото лице, който е свидетел по делото – Д. мисля, че се казваше. В колата са намерени торба с наркотично вещество, което е било с изключително ниска концентрация на активното вещество, но въпреки това, то си е наркотик.

Интересното е, че впоследствие двамата са били задържани, но на следващия ден само А. получава фигурата на обвиняемо лице и е задържан. Другият спътник негов - шофьорът на колата, чиято кола е негова собственост и също е бил в автомобила, остава свидетел. Да, разбира се в прерогатив на прокуратурата е да определи кой да бъде обвиняем и кой – не по едно досъдебно производство, но така, както стоят нещата, в момента имаме две-три даже противоречащи си взаимно становища, твърдения.

Така, както са събрани към момента доказателствата, а те са вече немалко, е ясно, че обоснованото предположение, че А. е автор на деянието, за което му е предявено обвинение, е силно разколебано и ако е така, по същество това обосновано предположение, че А. е автор на това деяние, защо и Д. не е – за него също, едно към едно са двата. Той също е участник в това деяние, но той остана свидетел.

От друга страна, А. има постоянно местожителство в гр. С., където

живее със съпругата си и две малолетни деца. Една мярка за неотклонение „Домашен арест“, поставена гривна с електронно наблюдение няма как да спомогне за укриването на А. и за осуетяване на обективната истина. Все още има какво да се прави по нейното установяване. Моля да му измените мярката в „Домашен арест“. Такава мярка би била в интерес не само на обвиняемия, но и на разследването. Предстоят му в ареста не е в ничий интерес. Аз ще ви помоля за решение в този смисъл, все пак и Коледа приближава, а по Коледа стават чудеса. В този смисъл моля за вашия съдебен акт.

ОБВИНЯЕМИЯТ А. Л. М. /за лична защита/:

Поддържам казаното от адвоката ми и нямам какво друго да кажа.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, моля да приемете жалбата за неоснователна и да потвърдите определението на Окръжен съд Хасково. По никакъв начин не намирам, че е налице разколебаване на обосноващото предположение за извършване на престъпление, особено поради факта, че от същото наркотично вещество кокаин, което е намерено в близост до Д., в автомобила, е намерено и в дома на обвиняемия. От друга страна там е намерено и оръжието, за което е повдигнато обвинение по чл. 339 ал. 1 НК.

Т.е. налице са две обвинения, за които е предвидено наказание Лишаване от свобода, и първата предпоставка за вземане на мярка за неотклонение е налице, но това е отчетено още при първото разглеждане на делото. Към настоящия момент няма разколебаване на тези доказателства, напротив, с допълнително събраните те се потвърждават.

По отношение на възможността да се избегне наказателна отговорност, моля да имате предвид двойното гражданство на обвиняемия, близостта на С. до Т. и обстоятелството, че само 10 дни, след като е подписал споразумение за другите престъпления, обвиняемият държи отново наркотично вещество. Т.е. предходното наказание не е оказало какъвто и да е възпитателен ефект и освен това деянието е извършено в изпитателния срок. Т.е., ако това престъпление, за което сега е повдигнато обвинение, се докаже, наказание Лишаване от свобода ще адекватно на извършеното. Още по-голяма е опасността обвиняемият да се укрие в друго населено място, каквато възможност има.

Като имате предвид тези съображения, моля да потвърдите взетата мярка за неотклонение. Представените днес медицински документи не разколебават това ми становище, защото е хронично заболяване, за което е предписано лечение и което може да се извършва в условия на ареста. Нови обстоятелства в тази насока няма.

АДВ. П. /реплика/: За прокуратурата вероятно е налице презумпцията за виновност, а не за невинност. Едно лице, което е осъждано, то трябва да е виновно. Но не трябва да е така.

ДАДЕ СЕ ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯ:

ОБВИНЯЕМИЯТ А. Л. М.:

Аз Ви моля, като първо се присъединявам към казаното от адвоката ми, но моля да измените мярката ми за неотклонение в по-лека мярка от „Задържане под стража“ – или в „Домашен арест“, или в „Парична гаранция“ в разумни размери.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдът, след тайно съвещание намира и приема за установено следното:

Производството е по чл. 65, ал.8 от НПК.

С обжалваното Определение състав на Хасковския окръжен съд е оставил без уважение искането за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“, взета спрямо обвиняемия по досъдебно производство № 160/23г. по описа на ОД на МВР Хасково А. М. Л..

Срещу определението е постъпила жалба от защитника на обвиняемия, с искане за вземане на по-лека мярка за неотклонение, като са релевирани доводи за незаконосъобразност на Определението.

В съдебно заседание прокурорът поддържа становище за обоснованост и законосъобразност на атакуваното определение. Сочи, че от наличните данни по делото може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъпленията, като излага подробни съображения в тази насока. Намира извода за наличието на опасност същият да продължи с престъпната си дейтелност за правилен.

Защитата на обвиняемия пледира подадената жалба да бъде уважена, а атакуваното определение отменено, като незаконосъобразно. Акцентираща се за липса на данни, обосноваващи опасност обвиняемият да се укрие или извърши престъпление. Сочи влошено здравословно състояние като допълнително основание за изменение на взетата мярка за неотклонение.

Обвиняемият моли съда за по-лека мярка за неотклонение.

Апелативният съд, като съобрази доводите на страните и прецени обосноваността и законосъобразността на атакуваното определение и за да се произнесе взе предвид следното:

За да постанови определението, първоинстанционният съд е приел, че на обвиняемият М. е повдигнато и предявено обвинение по чл.354а, ал.2, вр. ал.1 и чл339 НК, за които законът предвижда наказание лишаване от свобода.

Независимо, че страните не спорят по обоснованото предположение за авторството, настоящият състав намира за необходимо да отбележи, че категоричен извод, че обвиняемият М. е автор на двете престъпни деяния, в извършването на които е обвинен трудно би могъл да бъде направен от наличните по делото данни. На първо място, показанията на основния свидетел - очевидец Д. К. са изключително противоречиви по основните факти, свързани с предмета на доказване. От тях не може с категоричност да

се установи кой е инициатора за пътуването до с. Д., общ. Д. и как найлоновата торба, в която е било поставено инкриминираното наркотично вещество се е озовала зад задната дясна седалка на автомобила, който той е управлявал. При проведените два отделни разпита като свидетел на 02.11.2023г. /л.58 и л.60 от ДП/, при разпита му на 03.11.2023г. и при проведената очна ставка с обвиняемият М. тези противоречия не са били преодолені, точно обратното били са задълбочени, а това от своя страна поражда сериозни съмнения в тяхната достоверност и разколебава, макар и не до степен на пълното му изключване предположението, че именно обвиняемият М. е автор на престъплението по чл.345а, ал.2 НК. Макар основната преценка за достоверността на показанията на определен свидетел да е въпрос, на който следва да се отговори по същество с крайния съдебен акт, то показанията на свидетеля Д. К. следва внимателно да бъдат анализирани и в хода на настоящето производство. В тази връзка настоящият състав намира, че същите не могат да се приемат безкритично, така както е сторила първата инстанция, защото те не са чистосърдечни и искрени. От протокола за оглед на местопроизшествие /л.6 от ДП/ се установява, че телефонът на свидетеля К. е намерен на 23метра западно от автомобила на банката, което от своя страна сочи, че свидетелят се е опитал да се освободи от него, с цел да не бъде открит от полицейските служители. Макар и привидно свидетелят К. да дава показания за основните факти, свързани с иницирането на пътуването до с. Д. и откритата в автомобила найлонова торба с наркотика, то те са до такава степен противоречиви и взаимно изключващи се, че трудно биха могли да бъдат кредитирани като надеждни източници на доказателствена информация. В тях определено личи стремежа на св. К. да избегне евентуалната наказателна отговорност за намереният в неговия автомобил наркотик.

Данни за съпричастност на обвиняемия М. не могат да бъдат открити в показанията на полицейските служители Д., Ч., Й. и И.. В тези си показания свидетелите разказват каква информация са придобили по време на оперативно – издирвателните мероприятия и какво е споделил с тях св. К. при задържането му. Наложено в практиката е становището, че в такива случаи показанията на полицейските служители нямат нито пряка, нито косвена доказателствена стойност, защото същите не възпроизвеждат свои лични възприятия, а данни придобити от оперативна информация или по време на оперативни беседи.

Липсата на дактилоскопни следи от обвиняемият по чантата, в която е открито наркотичното вещество също разколебава извода, че същата е държана именно от него и не дискредитира версията, че е поставена в автомобила от друго лице.

С категоричност е обосновано предположението, че обвиняемият М. е автор на деянието по чл.339 НК, за което същият е направил чистосърдечни самопризнания, с които е уличил сам себе си в осъществяването му.

В атакуваното определение първоинстанционният съд е стигнал до извод, че не е отпаднала и другата предпоставка за вземане на най – тежката мярка за неотклонение, а именно опасността обвиняемият М. да се укрие или да продължи да върши престъпления, като се е позовал на предходното му осъждане и на двойното му гражданство.

Вярно е, а и не се спори от страните, че обвиняемият М. е с двойно гражданство като има постоянен адрес и местоживеење както в Р. Б., така и в Р. Т.. Данните по делото сочат обаче, че трайната му уседналост е в Р. Б., където същият живее със съпругата и двете си деца и упражнява трудовата си дейност.

Дискусионен остава въпросът, е ли налице опасност М. да продължи с престъпната си деятелност, доколко същата е реална и продължава ли тя да съществува? В тази връзка опасността обвиняемият да извърши престъпление е изведена единствено и само от предходното му осъждане.

Всичко това е довело първият съд до извод, че единствената адекватна на обществената опасност на обвиняемия М. и на осъществените от него деяния мярка за неотклонение е само „Задържане под стража” и оставил искането за изменението ѝ без уважение.

Така стореният от Окръжният съд извод е неправилен. Съдът формално е подходил при преценката следва ли да продължи прилагането на най – тежката мярка за неотклонение спрямо обвиняемия М. при тези налични по делото данни.

Вън от вниманието на първата инстанция са останали част от характеристикните данни за обвиняемия, като семейната и трудовата му ангажираност, които са обстоятелства, минимизиращи опасността да върши престъпления.

Неправилно е преценено и добросъвестното процесуално поведение на М.. Независимо, че регламентираното му от НПК и ЕКЗПЧОС право на защита му дава възможност да не дава обяснения, той не се е възползвал от него и с първоначалните обяснения, които е дал, е спомогнал за разкриване на обективната истина. Нещо повече, М. не е отрекъл съпричастността си към намереното в дома му огнестрелно оръжие и боеприпаси и е дал уличаващи самият него обяснения за държането им. Настоящата инстанция намира, че това му процесуално поведение, с което същият спомага в значителна степен за разкриването на обективната истина не следва да бъде критикувано, а следва да бъде толерирано и то не само не налага, а точно обратното изключва направения от първата инстанция извод за съществуването на опасност той да продължи да върши престъпления.

Без необходимата оценка е останало и процесуалното развитие на досъдебното производство. Съдът е следвало да съобщи, че голяма част от доказателствената съвкупност, имаща значение за предмета на доказване е установена. Разпитани са свидетелите, иззети са веществените доказателства и са назначени необходимите експертизи и по този начин опасността

подсъдимия да манипулира или укрие доказателства или да повлияе на свидетелите е престанала да съществува.

Всичко това преценено поединично и в съвкупност води до извода, че не обществения интерес превалира над правото на лична свобода, а точно обратното. Съобразявайки принципът на пропорционалността настоящият състав намира, че приоритет следва да бъде даден на правото на лична свобода, още повече, че по делото са налични категорични данни за хроничен сърдечен проблем при обвиняемия М.. В тази насока е и константната европейска практика, намерила израз в множество решения по дела на ЕСПЧ, напр. *** срещу Швеция, № 56529/00, § 42, ** срещу Белгия, 30 юли 1998 г., § 46 и ***срещу Исландия, № 40905/98, § 51, 8 юни 2004 г. и др. В тези свои решения ЕСПЧ последователно и неотклонно застъпва становището си, че задържането на дадено лице е толкова сериозна мярка, че е оправдано само като крайна такава, когато са обмислени други по-леки мерки и е установено, че тези по - леки мерки са недостатъчни за защита на личния или обществения интерес, което може да наложи съответното лице да бъде задържано в съответствие с принципа на пропорционалността.

Националното ни законодателство е синхронизирано с цитираната практика на ЕСПЧ и тези постулати са инкорпорирани в практиката на националните ни съдилища. Затова законодателят е предвидил наред с наличието на обосновано предположение за извършено престъпление, наказуемо с лишаване от свобода, кумулативно да са налице данни, от които да се направи извод, че съществува основателна опасност обвиняемия да се укрие или да извърши престъпление. Когато тази опасност не съществува или е разколебана значително, както е в настоящия случай, основания за задържане на лицето под стража липсват.

Поради това, задържането под стража на обвиняемия М. влиза в противоречие с изискванията на КЗПЧОС и вътрешното ни наказателно законодателство, в частност разпоредбата на чл.63, ал.1 НПК и определението на Хасковския окръжен съд се явява необосновано и незаконосъобразно.

Това налага да бъде отменено, като се постанови ново, с което спрямо обвиняемия А. М. да бъде взета по – лека мярка за неотклонение „Домашен арест“, която макар и с по – нисък ограничителен интензитет, в достатъчна степен ще му попречи да се укрие или да извърши престъпление без това да създаде процесуални пречки за нормалното протичане на наказателното производство.

Мярката „Домашен арест“ следва да бъде изпълнявана от обвиняемия на адреса, на който живее в гр. С., ул."Я.З." №* и контролирана чрез средства за електронно наблюдение от Областна служба „Изпълнение на наказанията“ при ГД „Изпълнение на наказанията гр. Хасково.

Отделно от това за вземането и последващото ѝ спазване следва да бъде незабавно уведомен Директор на ОД на МВР Хасково, с оглед осъществяване на контрола по чл.62, ал.5 НПК.

На основание чл.68, ал.7 НПК на обвиняемия А. М. следва да бъде наложена забрана за напускане на пределите на Република България.

По изложените съображения, Апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА Определение № 790/15.12.2023г., постановено по чнд № 767/23г. на Окръжен съд гр. Хасково и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ взетата спрямо А. Л. М. с ЕГН ***** - обвиняем по ДП № 160/23г. по описа на ОД на МВР Хасково мярка за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека такава „Домашен арест“, контролиран чрез средства за електронно наблюдение, с адрес на изпълнение гр. С., ул. "Я.З." №*

На основание чл.62, ал.5 и ал.6, вр. ал.4 НПК за спазването на взетата спрямо обвиняемия А. Л. М. мярка за неотклонение „Домашен арест“, следва да бъде незабавно уведомен Директора на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ при ГД „Изпълнение на наказанията гр. Хасково за осъществяването и контрола за спазването ѝ чрез средствата за електронно наблюдение, както и Директора на ОД на МВР Хасково, с оглед осъществяване на контрола по чл.62, ал.5 НПК.

На основание чл.68, ал.7 НПК **НАЛАГА** на обвиняемия А. Л. М. с ЕГН ***** **ЗАБРАНА** за напускане на пределите на Република България.

Незабавно следва да бъде уведомен Началника на сектор „Български документи за самоличност“ при ОД на МВР Хасково и Началника на ДНСП София за уведомяване на граничните контролно-пропускателни пунктове на страната, във връзка с наложената забрана за напускане на пределите на страната, като изрично да бъдат уведомени, че обвиняемият А. Л. М. е лице с двойно гражданство с **имена ***, ***/ и притежава ***паспорт № ** с персонален номер ***, в който е отразено, че е роден на ***г. в гр. К. и е с адрес в Р.Т., гр. И.“, кв.. Б.“, ул. „ У.“ **, ет.*.

Определението е окончателно.

На преводача М. В. **ДА СЕ ИЗДАДЕ** разходен касов ордер за сумата от 60 лв. от бюджета на съда.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 10:42 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____